Sygn. akt II K 3 13/14

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim postawił oskarżonemu P. M. zarzut popełnienia czynu polegającego na tym, że:

- - w dniu 28 marca 2013 roku w T., województwo (...) przewoził w pojeździe marki P. (...) nr rej. (...), i posiadał w samochodzie marki V. (...) nr rej. (...) zaparkowanym na terenie posesji przy ul. (...) wyroby akcyzowe w postaci suszu tytoniowego nie będącego jeszcze wyrobem tytoniowym w łącznej wadze 1358 kg bez polskich znaków akcyzy, gdzie rodzaj, ilość i wartość zabezpieczonego towaru wskazują na zamiar wprowadzenia do obrotu, a wartość podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie Skarbu Państwa wynosi 593.698,56 złotych,

to jest czynu określonego w art. 65 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia 17 marca 2016 roku w sprawie o sygnaturze II K 313/14 uniewinnił oskarżonego P. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia, zaś wydatkami poniesionym w toku postępowania obciążył Skarb Państwa.

* * *

W dniu 25 marca 2016 roku oskarżyciel publiczny – ***Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim*** wystąpił z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku, wskazując, że wniosek dotyczy całości wyroku.

* * *

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

P. M. jest zameldowany w T. przy ul. (...), a zamieszkuje przy ul. (...). W dniu 28 marca 2013 roku w T. w pojeździe marki P. (...) o nr rej. (...), wypożyczonym z firmy PPHU (...) z siedzibą w Ł., kierowanym przez P. M. funkcjonariusze Mobilnej Grupy Zwalczania Przestępczości Urzędu Celnego w P. wraz z funkcjonariuszami Komendy Powiatowej Policji w T. ujawnili i dokonali zatrzymania przewożonych 386,6 kg liści tytoniowych znajdujących się w przestrzeni ładunkowej w/w pojazdu. Ponadto, na terenie posesji przy ul. (...) w pojeździe marki V. (...) o nr rej. (...) ujawniono i zatrzymano 972,6 kg liści tytoniowych. Wyżej wymienione liście tytoniowe zostały sprzedane przez firmę (...), (...)-(...) Ł. 305 (posiadającą upoważnienie do sprzedaży i kupna liści tytoniu zagranicznym firmom pośredniczącym, podmiotom tytoniowym w Polsce oraz prywatnym osobom spoza terenu Polski), firmie (...) s.r.o. C.O. z Republiki Czeskiej. P. M. miał przetransportować je do w/w firmy, przy czym najpierw towar miał zostać dostarczony do T.. Do T. liście tytoniu dostarczył Z. P., który przyjął zapłatę za w/w liście tytoniu od P. M. w wysokości 17.000 złotych. Faktura została przesłana przez D. G. do P. M. drogą e – mailową. Z wystawionej w dniu 28 marca 2013 roku deklaracji / oświadczenia przez firmę (...) na podstawie faktury sprzedaży nr 1/03/2013 wynikało, że tytoń w ilości 1380 kg posiada wilgotność 25,4%. P. M. został zatrzymany w dniu 28 marca 2013 roku o godzinie 07:55, zaś zwolniono go w dniu 29 marca 2013 roku o godzinie 12:05.

(notatka urzędowa k. 1; protokoły przeszukania k. 2-12; protokół zatrzymania osoby k. 26; faktura VAT Nr (...) k. 32, k. 62; protokół zatrzymania rzeczy k. 39-41; zeznania świadka T. K. k. 55-56, k. 261; pokwitowanie k. 57; umowa najmu k. 58-59; zeznania świadka D. G. k. 60-61, k. 235-236; potwierdzenie k. 63; zeznania świadka Z. P. k. 64-65, k. 234 v.; zeznania świadka M. J. k. 80-81, k. 234; pismo KPP w T. M.. k. 120; deklaracja - oświadczenie k. 150-151; wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 233-233 v.)

Postanowieniem z dnia 17 marca 2015 roku w sprawie KS 10/2015 Urząd Skarbowy w T. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył dochodzenie przeciwko P. M. o to, że w dniu 28 marca 2013 roku działając w celu zatajenia rzeczywistych rozmiarów prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą Usługi (...) z/s w T. M.., przewoził i

przechowywał w pojeździe marki P. (...) nr rej. (...) 46 nr rej. (...) wyroby akcyzowe w postaci suszu tytoniowego nie będącego jeszcze wyrobem tytoniowym w łącznej wadze 1358 kilogramów bez polskich znaków akcyzy, gdzie wartość podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie Skarbu Państwa wynosi 593.698,56 złotych, posługując się przy tym nazwą i firmą innego podmiotu gospodarczego w postaci faktury VAT nr (...) z dn. 28.03.2013 r. wystawionej rzekomo na nabywcę (...) COMPANY (...) s.r.r. C.O. z/s Czechy, gdzie jako przedmiot zakupu figuruje susz tytoniowy w ilości 1380 kilogramów, tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 55 § 1 k.k.s. wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.

(kserokopia postanowienia – k. 225)

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2015 roku w sprawie RKS 339/2013/363000 Urząd Celny w P. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. umorzył dochodzenie przeciwko P. M. o to, że w dniu 28 marca 2013 roku w T. M.. woj. (...) naraził podatek akcyzowy na uszczuplenie uchylając się od obowiązku podatkowego w ten sposób, że nie ujawnił właściwemu organowi tj. Urzędowi Celnemu faktycznej podstawy opodatkowania przewożąc i przechowując bez wymaganych dokumentów w pojeździe m-ki P. (...) nr rej. (...) nr rej. (...) wyroby akcyzowe w postaci suszu tytoniowego nie będącego jeszcze wyrobem tytoniowym w łącznej wadze 1358 kilogramów bez polskich znaków akcyzy, gdzie wartość podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie Skarbu Państwa wynosi 593.698,56 złotych, tj. przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1 k.k.s. wobec stwierdzenia, że P. M. nie popełnił zarzucanego mu czynu.

(kserokopia postanowienia – k. 226)

P. M. ma 49 lat. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest ciastkarzem. Jest żonaty. Prowadzi działalność gospodarczą na W. – handel artykułami rolnymi z dochodem miesięcznym około 5.000 złotych. Ma dwoje dzieci w wieku 23 lata i 26 lat. Na utrzymaniu ma córkę w wieku 23 lat.

(informacje podane przez oskarżonego P. M. do protokołu – k. 233; dane osobopoznawcze – k. 84)

P. M. aktualnie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym jako osoba karana. Natomiast w dniu 28 marca 2013 roku nie był osobą karaną.

(informacja z Krajowego Rejestru Karnego – k. 76, k. 183, k. 256-258; wyrok Sądu Rejonowego w Gryficach w sprawie II K 164/14)

Oskarżony P. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że prowadził działalność handlem tytoniem w 2012 roku. W 2013 roku weszła akcyza na susz tytoniowy, jeszcze nie wiedział, czy prowadzić działalność dalej i właśnie w tym dniu, kiedy było jego zatrzymanie, to te liście tytoniu, to był wilgotny tytoń. Wie, że od 01.01.2014 r. znowu zmieniły się przepisy i Ministerstwo Finansów uznało, że wszystko jest suszem tytoniowym zaraz po zerwaniu z liścia, a z tego co wie, to nie obowiązywało to wówczas, jeżeli tytoń był wilgotny. W wielu sklepach sprzedawano liście tytoniu. Jego znajomi prowadzili nawet taką działalność. W tym dniu, kiedy był zatrzymany miał przewozić ten wilgotny tytoń do Republiki Czeskiej. Pan D. G., który przywiózł mu towar w dniu 28.03.2013r, tzn. nie on tylko jego kierowca przywiózł mu ten towar i nie dostarczył mu listu przewozowego i faktury. To zostało później dostarczone drogą e-mail. Dodał, że dla niego w 2013 roku nie był to towar akcyzowy. Dlatego czuje się niewinny. Teraz nie istnieje możliwość stwierdzenia wilgotności tego suszu. Zarówno może być suchy jak i zgnity w zależności od tego jak był przechowywany.

(wyjaśnienia oskarżonego P. M. – k. 233-233 v.)

<u>Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:</u>

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd opierał się na zgromadzonym w sprawie i pozytywnie ocenionym materiale dowodowym. W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługują zarówno zeznania świadków M. J., Z. P., D. G. i T. K., jak również wyjaśnienia oskarżonego P. M., w których nie przyznał się do stawianego

mu zarzutu, w zakresie, w jakim znajdują potwierdzenie w pozostałych uznanych za przekonywujące dowodach. Zdaniem Sądu depozycje wyżej wymienionych świadków posiadają walor wiarygodności, albowiem są rzeczowe, jasne oraz wzajemnie ze sobą korespondują tworząc logiczny obraz wydarzeń. Dodatkowo, znajdują bowiem potwierdzenie w nieosobowym materiale dowodowym zgromadzonym na gruncie niniejszej sprawy. W odniesieniu do zeznań świadków M. G. i S. J. Sąd nie brał ich pod uwagę, gdyż świadkowie nie posiadali żadnej wiedzy na temat zdarzenia będącego przedmiotem osądu.

Sąd uznał również za wiarygodne niekwestionowane przez strony w toku postępowania dowody nieosobowe w postaci dokumentów, a mianowicie notatkę urzędową, protokoły przeszukania, pokwitowanie, umowę najmu, oświadczenie, dane o karalności, dane osobopoznawcze, postanowienia. Z przedstawionych przez oskarżyciela publicznego dokumentów Sąd wyselekcjonował wyłącznie te dokumenty, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Sąd przyznał moc dowodową wyżej wymienionym dokumentom, na podstawie których poczynił ustalenia faktyczne, gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ich sporządzeniu, a nadto, ich treść nie była kwestionowana przez strony.

Przechodząc do rozważań szczegółowych, już na wstępie podkreślić należy, iż oskarżyciel publiczny w stopniu oczywistym nie zdołał wykazać, iż oskarżony P. M. popełnił inkryminowane mu przestępstwo stypizowane w art. 65 § 1 k.k.s.

Bowiem, tytoń zabezpieczony w pojazdach u oskarżonego P. M., nie może zostać uznany za susz tytoniowy, z którym – w myśl obowiązujących wówczas (to jest w dniu 28 marca 2013 roku) przepisów podatkowych – wiązał się obowiązek zapłaty podatku akcyzowego. Wbrew temu, czego domagał się oskarżyciel publiczny kierując akt oskarżenia do Sądu – niemożliwe jest odstąpienie od wyników ścisłej wykładni językowej i przyjęcie na potrzeby przepisów podatkowych, od interpretacji których zależy odpowiedzialność karna skarbowa oskarżonego, że tytoniem suchym w rozumieniu ustawy o podatku akcyzowym jest także tytoń w znacznym stopniu zawilgocony.

Ustalanie znaczenia pojęć mających stanowić podstawę odpowiedzialności karnej (znamion czynów zabronionych) przy odwołaniu się do wykładni rozszerzającej, prowadzącej do objęcia zakresem penalizacji także zachowań, których zabroniony charakter budzi wątpliwości w świetle językowego brzmienia przepisów, czy nawet jest z nimi wręcz sprzeczny, rzeczywiście jest niedopuszczalne. Niezależnie od tego, do jak bardzo niekorzystnych skutków z punktu widzenia osiągnięcia (nawet najbardziej słusznego) celu regulacji prowadzić miałoby ścisłe wykładanie tego rodzaju pojęć, reguły odpowiedzialności karnej wykluczają konwalidowanie w taki sposób niedopatrzenia ustawodawcy, polegającego na nieprecyzyjnym określeniu znamion i karanie sprawców za zachowania, które nie są wyraźnie (jednoznacznie) zabronione przez prawo.

W obszarze prawa penalnego zabronione jest dokonywanie wykładni rozszerzającej regulacji mających stanowić podstawę odpowiedzialności na niekorzyść sprawców. Tego rodzaju zabieg interpretacyjny godziłby bowiem w wyrażoną w art. 42 ust. 1 Konstytucji i art. 1§ 1 k.k. zasadę określoności przestępstwa. Zakres penalizacji winien być określony jasno, jednoznacznie, tak ażeby zakaz karny i jego granice były czytelne, przejrzyste, jasne dla adresata, tak aby możliwe było odróżnienie od siebie poszczególnych typów czynów zabronionych i rozgraniczenie sfery zachowań zabronionych od indyferentnej prawnokarnie. To, że negatywnych konsekwencji w braku precyzyjnego formułowania przepisów w żadnym razie nie może ponosić podatnik nie ulega najmniejszej wątpliwości w orzecznictwie sądowym.

Z art. 99a ustawy o podatku akcyzowym w kształcie obowiązującym w dniu 28 marca 2013 roku, który obowiązek uiszczenia akcyzy wiązał z posiadaniem suszu tytoniowego zdefiniowanego jako „suchy tytoń nie będący wyrobem tytoniowym", nie wynikało wcale, by suszem tytoniowym, którego posiadanie rodziło obowiązek akcyzowy, był każdy tytoń niezależnie nie tylko od stopnia przetworzenia, ale i zawilgocenia. Ówczesne językowe brzmienie w/w przepisu sugerowało – wręcz przeciwnie – że wyrobem podlegającym akcyzie nie jest tytoń, który nie jest suchy. Nie funkcjonowała jednocześnie żadna legalna (powszechnie obowiązująca) definicja tego pojęcia, z której wynikałoby, że suchym tytoniem w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym jest także tytoń mokry i to w tak istotnym stopniu, że zdrowy rozsądek – nawet, gdy zważy się na fakt, że na żadnym etapie przetworzenia tytoń nie osiąga stanu idealnego:

absolutnego braku wilgotności - wykluczał określenie go mianem tytoniu suchego. To, że susz tytoniowy, który nie jest tytoniem suchym nie stanowił wówczas wyrobu akcyzowego pośrednio przyznał sam ustawodawca, dokonując zmiany ww. przepisu i określając nowelą, że suszem tytoniowym jest, bez względu na wilgotność, tytoń, który nie jest połączony z żywą rośliną i nie jest jeszcze wyrobem tytoniowym.

Z poczynionych na gruncie przedmiotowej sprawy ustaleń wynika, że oskarżony P. M., jak to przekonywująco wyjaśnił, był przeświadczony, iż posiada tytoń mokry, który miał przewozić do Republiki Czeskiej. Przy tym, wskazać należy, iż zaświadczenie wystawione z datą 28 marca 2013 roku przez (...) D. G. z Ł. wskazywało na wilgotność tytoniu na poziomie 25,4 %. A zatem, wilgotność przewożonych przez niego liści tytoniu była znaczna i wynosiła więcej niż 20 procent.

Na marginesie dodać należy, że ostatecznie Sąd w niniejszym postępowaniu nie zdecydował się na powoływanie biegłych celem ustalenia wilgotności tytoniu w chwili zdarzenia, uznając, że przeprowadzenie aktualnie wskazanego dowodu (po trzech latach od jego zabezpieczenia) nie jest możliwe z uwagi na znaczny upływ czasu od zdarzenia (vide k. 272). Opierając się na obowiązującym wówczas stanie prawnym oskarżony miał uzasadnione prawo sądzić, że przewożąc, czy też przechowując tytoń bez znaków akcyzy nie narusza prawa, które jako wyroby akcyzowe traktowało jedynie – nie będący jeszcze wyrobem tytoniowym – tytoń suchy.

Kontynuując rozważania czynione na kanwie przedmiotowej sprawy zważyć należy, iż zasadniczą kwestią jest ustalenie, czy analizując działanie oskarżonego P. M. będące przedmiotem osądu, w oparciu o ustalenia faktyczne dokonane w toku niniejszego postępowania, można konkludować, iż wyczerpuje ono znamiona przestępstwa z art. 65 § 1 k.k.s.

Przede wszystkim, zważyć należy, iż przestępstwo to jest zachowanie człowieka będące czynem realizującym znamiona określone w ustawie karnej, naruszającym - przy braku jakichkolwiek okoliczności usprawiedliwiających - normę sankcjonowaną, czyli formalnie bezprawnym, społecznie szkodliwym w stopniu wyższym niż znikomy, a zatem karygodnym, zawinionym, zagrożonym karą w ustawie. Kolejność, w jakiej wymienione zostały poszczególne elementy struktury przestępstwa, nie jest przypadkowa. Odpowiada ona bowiem porządkowi, wedle którego - modelowo oraz teoretycznie rzecz ujmując - należałoby ustalać, że zachowanie sprawcy jest przestępstwem w rozumieniu prawa karnego. Inna sprawa, że w praktyce wymiaru sprawiedliwości ustalanie, czy doszło do popełnienia przestępstwa, nie ma zazwyczaj zbyt wiele wspólnego z przedstawionym modelem. Podstawowy problem stanowi bowiem przede wszystkim stwierdzenie, że sprawca zachował się w sposób ustawowo określony, tzn. zrealizował znamiona przypisywanego mu typu czynu zabronionego. Przestępstwem jest tylko czyn zabroniony, czyli - zgodnie z art. 115§1 k.k. - zachowanie się człowieka o znamionach określonych w ustawie karnej. Warunkiem realizacji przez czyn znamion czynu zabronionego jest więc naruszenie zakazu lub nakazu zawartego w normie sankcjonowanej (por. [w:] J. Giezek (red.), N. Kłączyńska, G. Łabuda, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, LEX, 2007).

Zgodnie z treścią art. 65 § 1 k.k. ***kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 k.k.s., art. 64 k.k.s. lub art. 73 k.k.s.*** lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

Przepis art. 65 k.k.s. penalizuje paserstwo wyrobami akcyzowymi objętymi obowiązkiem oznaczania znakiem akcyzy, a wydanymi lub sprowadzonymi do kraju bez należytego znaku akcyzy lub z naruszeniem w ich użyciu celu albo przeznaczenia bądź innego warunku, od którego ustawa zwolniła je od oznaczania tymi znakami. W art. 65 § 1 k.k.s. unormowano ***paserstwo umyślne***, kiedy to sprawca obejmuje świadomością fakt, iż wyrób pochodzi z takich czynów, i mimo to podejmuje czynności opisane w tym przepisie, w 65 § 2 k.k.s zaś ***paserstwo nieumyślne***, a więc gdy na podstawie towarzyszących okoliczności jedynie powinien i może przypuszczać, że wyroby owe pochodzą z tych czynów. W 65 § 3 i 4 k.k.s uregulowano uprzywilejowane postacie paserstwa, a kryterium jest tu wartość podatku uszczuplonego tym czynem.

Znamiona paserstwa ujęte są ***alternatywnie*** i wystarczy podjęcie jednej z opisanych w przepisie czynności, aby czyn został dokonany. Jest to przy tym czyn powszechny i może go popełnić każdy. ***Nabycie*** to uzyskanie przez pasera całkowitego władztwa nad wyrobami, pozwalającego mu na postępowanie z nimi, jakby był ich właścicielem. ***Przechowanie*** to jedynie przetrzymanie wyrobu na żądanie innej osoby, z obowiązkiem jej zwrotu, obojętne czy następuje ono odpłatnie, czy nieodpłatnie. ***Przewożenie*** to jedynie transport wyrobów, czyli przemieszczanie ich z jednego miejsca na inne. ***Przesyłanie*** to z kolei przemieszczanie wyrobów, ale nie przez ich przewóz przez pasera, ale przez skorzystanie z możliwości wysyłki, czyli z usługi przesłania przez pocztę, spedytora itd. ***Przenoszenie*** zaś to przemieszczenie wyrobu akcyzowego poprzez fizyczne przeniesienie go w inne miejsce bez korzystania z transportu lub przesłania. ***Pomaganie w zbyciu*** to wszelkie zachowania ułatwiające realizację porozumienia między posiadaczem wyrobu a nabywcą, dotyczące przeniesienia własności, a więc wszelkiego typu pośrednictwo, np. poszukiwanie nabywcy, wskazanie nabywcy lub wskazanie dysponenta rzeczą itd. ***Pomaganie w ukryciu*** to z kolei każda czynność zmierzająca do ukrycia lub ułatwiająca ukrycie wyrobów, np. umieszczenie ich w kryjówce, dostarczenie środka transportu w celu wywozu i ukrycia, zamaskowanie miejsca ukrycia, pośredniczenie w ukryciu. Wreszcie ***przyjmowanie*** wyrobu to przejęcie władztwa nad rzeczą, ale dla celów określonych porozumieniem stron, a więc władztwa ograniczonego, np. jako użyczenie, użytkowanie, do przerobienia, jako zezwolenie na złożenie wyrobów w miejscu, którym dysponuje paser itd.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, iż oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu podjęcie kryminalizowanych czynności poprzez przewożenie i posiadanie wyrobów akcyzowych w postaci suszu tytoniowego. W odniesieniu do pierwszego z pojęć, bez wątpienia zostało przez ustawodawcę wymienione w katalogu czynności penalizowanych w art. 65 § 1 k.k.s., niemniej jednak, nie można tego już niestety powiedzieć w przypadku sformułowania „posiadania", użytego niefrasobliwie przez oskarżyciela publicznego. Bowiem takim znamieniem czasownikowym ustawodawca się nie posługuje. Tym samym, a jednocześnie zważywszy na treść art. 65 § 1 k.k.s. nie sposób stwierdzić co było rzeczywistą intencją oskarżyciela publicznego. Przypuszczalnie Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim uznał, że kwestię właściwego zakwalifikowania zdarzenia z punktu widzenia dyspozycji normy wyrażonej w art. 65 k.k.s. najdogodniej scedować na Sąd rozstrzygający przedmiotową sprawę.

W aspekcie powyższego, nie ulega wątpliwości, że analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż brak jest dowodów na to, że oskarżony P. M. podjął działania wypełniające znamiona czynu zabronionego stypizowanego w powołanym przepisie (art. 65 § 1 k.k.s.). W związku z powyższym Sąd uznał, że zachowanie inkryminowane oskarżonemu nie zostało mu udowodnione, albowiem w tym stanie rzeczy wykluczone było uznanie oskarżonego za winnego dopuszczenia się przestępstwa skarbowego, którego istotą miałoby być przewożenie, czy też posiadanie przedmiotów, od których nie została uiszczona należna akcyza. Tymczasem, podstawą wyroku skazującego mogą być wyłącznie fakty, które zostały udowodnione. Udowodnienie zaś oznacza taki stan, w którym fakt przeciwny dowodzonemu jest realnie niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Dopóki przeciwieństwo tego faktu nie może zostać wykluczone, dopóty nie można przyjąć, że został on udowodniony. Udowodnienie przy tym następuje wówczas, gdy przeprowadzone dowody są obiektywnie przekonywalne i wywołują subiektywnie przekonanie Sądu o zaistnieniu danego faktu, czyli o prawdziwości ustaleń. Wydanie wyroku skazującego w oparciu o posiadany materiał dowodowy stanowiłoby oczywistą obrazę zasady domniemania niewinności i zasady obiektywizmu.

W aspekcie powyższego podnieść również należy, iż na żadnym etapie postępowania karnego oskarżyciel publiczny nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego w sposób jednoznaczny, iż zabezpieczony w pojazdach użytkowanych przez P. M. tytoń był przedmiotem czynu zabronionego, a przecież co oczywiste warunkuje to odpowiedzialność na gruncie art. 65 § 1 k.k.s. Co więcej, nie wskazano również jakiego czynu zabronionego wymienionego w cytowanej normie prawnej był przedmiotem. Tym samym, możliwość skazania oskarżonego za popełnienie czynu z art. 65 k.k.s. jest wątpliwa z uwagi na fakt, że z aktu oskarżenia nie wynika, by jego poddane aktem oskarżenia pod osąd zachowanie, które zostało dookreślone w sposób rażąco enigmatyczny zawierało w sobie znamiona wyżej wymienionego przestępstwa, którego istota wyraża się w posiadaniu bez znaków akcyzy nie każdego suszu

tytoniowego, będącego suchym tytoniem, tylko takiego, który stanowi podmiot określonych czynów zabronionych (określonych w art. 63 k.k.s., art. 64 k.k.s. lub art. 73 k.k.s.).

W tym miejscu wskazać należy, iż w ocenie Sądu należy uznać za niedopuszczalną jakąkolwiek modyfikację zarzutu, stanowiącą w aspekcie powyższego rozszerzenie oskarżenia. Korekta taka dokonywać może się wszak wyłącznie w granicach tego zdarzenia faktycznego, które objęte jest już wniesionym aktem oskarżenia.

Bez wątpienia na organach procesowych, a więc również na Sądzie Rejonowym rozstrzygającym przedmiotową sprawę spoczywał obowiązek przestrzegania zasady domniemania niewinności wyrażonej w art. 5 § 1 k.p.k. oraz zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.). Konsekwencją zaś baczenia na powołane normy, było stwierdzenie niemożności przypisania oskarżonemu P. M. sprawstwa inkryminowanego mu czynu.

Rozstrzygając przedmiotową sprawę Sąd miał na względzie również, że zawsze wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości te nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991 r., WR 107/91, OSNKW 1992, nr 1, poz. 14). Zatem bezsprzecznie, wina oskarżonego powinna bezspornie zostać ustalona na podstawie nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych co do okoliczności dokonania przestępstwa.

Konstatować należy, iż na gruncie przedmiotowej sprawy, konsekwencją wynikającą z zasady domniemania niewinności jest konieczność wydania wyroku uniewinniającego nie tylko z powodu całkowitego obalenia oskarżenia (gdy oskarżony jest niewinny), ale również i wtedy, gdy oskarżenie nie zostało dostatecznie udowodnione ze względu na występujące wątpliwości. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne i wolne od wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.02.1999 r., V KKN 362/097, opubl. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz 11).

Mając powyższe ustalenia i rozważania na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku i oskarżonego P. M. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu.

W oparciu o treść art. 632 pkt 2 k.p.k., zgodnie z którym w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania koszty procesu w sprawach z oskarżenia publicznego ponosi Skarb Państwa, wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciążono Skarb Państwa.